

[Kal Dige Bach]

svaret for, at de retningslinjer og love, vi vedtæger her i Folketinget, bliver fulgt.

Det offentlige skal ikke drive bank eller garantere for en bankvirksomhed. Det, vi her i Folketinget kan gøre, er f.eks. at se på, om den interne revision skal referere til bestyrelsen. Vi kan se på, om Banktilsynet skal have udvidede beføjelser eller udvidet kapacitet. Vi kan gennemføre en garantiordning, der giver sikkerhed for de indskydere, der ikke vil spekulere eller løbe nogen risiko.

Et bestyrelsesarbejde må foregå i bestyrelsen med samme ansvar som og på lige fod med den øvrige bestyrelse. Her kan man få svar på alle spørgsmål. I forvejen findes jo både intern revision, ekstern revision, den offentlige repræsentant i bestyrelsen og Banktilsynet. For mange garantier kan let give en falsk sikkerhed.

Vi konservative kan ikke støtte det foreliggende lovforslag.

Svend Heiselberg (V):

Det er ikke Venstres opfattelse, at vi skal give de offentlige repræsentanter et skærpet ansvar, men jeg forstår godt, at man spørger, som man gør i bemærkningerne, om de offentlige repræsentanter har spillet nogen som helst rolle. Det er også vores opfattelse, at det har de nok ikke. Men vi er også af den opfattelse, at de offentlige repræsentanter ikke skal spille en større rolle end de øvrige bestyrelsesmedlemmer. Derfor er det Venstres opfattelse, at vi slet ikke behøver at have de offentlige repræsentanter. Vi må afvise lovforslaget.

Larsen-Ledet (RV):

Forslaget fra SF er meget principielt: skal de offentlige repræsentanter have en særlig status i pengeinstitutternes bestyrelser?

Jeg mener, at alle bestyrelsesmedlemmer burde have pligt til at henvende sig til Banktilsynet eller til revisionen i stedet for til ministeren, hvis de får mistanke om forhold i det pågældende pengeinstitut, som er i modstrid med den gældende lovgivning.

Det vil efter vores opfattelse være meget svært for de offentlige repræsentanter at være garantier for, at alt er 100 pct. i orden. Jeg går ud fra, at de offentlige repræsentanter er ganske almindelige mennesker, og at der ikke stilles krav om en særlig uddannelse for at være offentlig repræsentant eller en særlig akademisk

uddannelse. Ja, selv om vi fik den slags folk til at være det offentliges repræsentanter, ville jeg nødig, hvis jeg var i deres sted, stå inde for et absolut overblik over alle forhold i et pengeinstitut.

Jeg tror, det ville være rigtigt, om vi fik en generel præcisering af alle bestyrelsesmedlemmers ansvar i en bankbestyrelse. Jeg er betænkelig ved at gøre de offentlige repræsentanter til en særlig slags overbestyrelsesmedlemmer, og jeg er betænkelig, hvis det eventuelt kunne udvikle sig til en slags indirekte statsstyring af vore pengeinstitutter. Vi har en lovgivning for pengeinstitutterne, som skal overholdes, hvilket alle bestyrelsesmedlemmer, banktilsyn og revision har et ansvar for.

Emmert Andersen (CD):

De offentlige repræsentanter skal med nærværende lovforslag gøres til nogle helt specielle bestyrelsesmedlemmer, det vågne øje, som skal holde kontrol med, hvad banken foretager sig.

Lovforslaget siger udtrykkeligt, at disse repræsentanter jævnligt skal holde møde med, som der står, industriministeren. Jeg ved ikke, hvad »jævnligt« er, men én gang om året er vel ikke jævnligt. Lad os sige fire gange om året, én gang i kvartalet. Så skal ministeren have 1.040 møder med disse mennesker, og de skal vel have en time hver, for man kan ikke klare en banks situation og forretning på mindre end en time. Det vil sige, at hvis vi stryger alle ministers ferier og feriedage, må han i fire timer pr. dag sidde og snakke med disse repræsentanter.

Det kan altså ikke lade sig gøre. Hvad gør man så i stedet? Jamen så må man kalde disse 260 repræsentanter sammen. Det bliver helt fint, for nu sidder der altså 260 konkurrenter og skal udtale sig om hver sit pengeinstitut. De har tavshedspligt i forvejen, men nu opstår der da helt ragnarok, for nu er de nødt til at afsløre deres konkurrencesituation. Det vil for nogle måske være meget godt, men for de fleste er det selvfølgelig ikke særlig godt.

Det er jo ikke det, der er repræsentanternes opgave. Den er at sørge for og påse, at pengeinstitutterne varetager nogle samfundsmæssige og nogle erhvervspolitiske målsætninger og interesser, ikke at være kritiske revisorer. Det har vi nogle helt andre til.